

(Pàgines 4 i 5)

Núria Simó: “Els docents han fet una feina molt gran perquè se la creuen”

(Pàgines 6 i 7)

Youtubers, què hi ha darrere del fenomen segons Francesc Boix i Ruth Contreras

(Pàgina 10)

Marc Rovira, Núria Pagespetit i Guillem Ylla, el testimoni de tres ‘alumni’

(Pàgina 11)

L'exemple de professionals a les aules: l'experiència que ajuda al grau

(Pàgina 12)

Els petits i grans passos cap a un campus sostenible

(Pàgines 2 i 3)

El Beta, recerca per a una economia ‘verda’

El centre de recerca busca convertir els residus en nous productes amb valor

El cas dels purins és el més conegut, però n'hi ha d'altres, des de les deixalles orgàniques dels nostres pobles fins a les restes dels escorxadors. Residus que ara no tenen cap valor i que representen una amenaça per al medi ambient es

podrien acabar convertint en productes útils en un altre cycle productiu. El Beta, el centre de recerca més potent de la UVic-UCC, que ara s'ha traslladat a Can Baumann, treballa en projectes de recerca relacionats amb l'economia *verda* o circular.

Albert Palou i Laia Llenas, del centre Beta, a l'entrada de les noves instal·lacions de Can Baumann

ALBERT LLIMÓS

(Pàgines 8 i 9)

Laia Codina, entre el futbol i les aules

La jugadora del Barça del triplet és estudiant de Periodisme a Vic

Laia Codina, de Campllong, és ara molt coneguda: juga de defensa, amb el dorsal número 3, a l'equip del Barça que ha fet història conquerint el triplet de Copa, Lliga i Champions de futbol femení. Però també té una vida acadèmica fora de

l'estadi, i aquesta passa per la Facultat d'Empresa i Comunicació de la UVic-UCC, on estudia el grau de Periodisme. L'exigència de l'esport d'elit no sempre és fàcil de compaginar amb una altra exigència, la dels estudis.

Amb poc més de sis anys de vida, el Beta és el centre de recerca punter de la UVic-UCC. En els últims temps, hi han coincidit diversos projectes amb un denominador comú: la bioeconomia. És a dir, donar valor a productes que ara mateix considerem uns residus.

El laboratori de la bioeconomia

El centre Beta lidera o participa en projectes d'economia circular per convertir residus en productes amb valor

Vic

Jordi Vilarrodà

Els purins de la ramaderia són els que més coneixem i més preocupen. Però també hi ha els residus dels escorxadors, les restes orgàniques que generem a casa nostra, el sèrum de llet que sobra quan es fan formatges o els fangs d'una depuradora d'aigües, per posar només alguns exemples. Tots ells són productes residuals, unes noses de les quals ens hem de desprendre de la manera menys agressiva possible. Però... i si trobéssim la manera de donar-hi una utilitat i poguessin tenir algun valor? Cap aquí s'encaminen alguns dels projectes del Beta (Biodiversitat, Ecologia, Tecnologia Ambiental i Alimentària), el potent centre de recerca de la UVic-UCC que des de fa temps treballa en aquest camp. De tant en tant arriben notícies sobre els seus progressos, però amb una visió general es pot comprovar l'abast de la tasca que estan fent. Ara, a més, la poden realitzar des de les noves instal·lacions que han estrenat a l'antiga fàbrica de Can Baumann, espai que comparteixen amb la Facultat de Medicina i que els dona molt camp per córrer.

"Entraria de ple en el concepte del que ara sentim tant a parlar que és l'economia circular", diu Laia Llenas, subdirectora del Beta. Aquell residu difícil de gestionar es pot convertir en un producte novament útil "que es pugui utilitzar al mateix lloc on s'ha generat o en altres cadenes de valor". Un dels objectius del Beta és, precisament, identificar i unir aquestes cadenes. Bioplàstics, biofertilitzants, biogàs... un conjunt de productes amb l'etiqueta *bio* poden sortir d'allò que rebutgem. "La gestió de residus és important, però no ens podem quedar només aquí", explica Albert Palou, el cap de Comunicació de Beta i gestor de projectes, que a

les seves hores lliures també és el president del Grup de Naturalistes d'Osona.

Tot va començar amb els purins, que han estat en el punt de mira de la recerca a la Universitat des de fa molts anys. El pas més important, però, es dona quan el Beta assumeix el lideratge del Fertimanure, un projecte europeu ambiciós liderat des de la UVic-UCC que vol fer el pas definitiu en les dejeccions ramaderes: "De ser un problema a ser un negoci", diu Llenas. Un canvi radical de concepte. Imaginem que els milions de litres de purins contaminants passin a ser un producte que el ramader pugui vendre, com a "matèria primera d'una indústria que faci allò que nosaltres en diem *fertilitzants fets a mida*". Aquesta és la gran aposta del Beta, amb l'actual Departament d'Agricultura implicat (ara, el d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural) i amb la Cooperativa

"Cal demostrar que els productes que surten dels purins són igual de competitius"

Plana de Vic com a soci. "Estem en el bon camí, tenim les diferents plantes pilot instal·lades a granges, s'ha fet una primera caracterització dels productes i ara s'ha de demostrar que realment són iguals de competitius que altres fertilitzants minerals que es puguin trobar al mercat". És a dir, d'ús segur i amb bona qualitat agronòmica. Queden dos anys i mig de projecte "per demostrar que aquests productes funcionen", i que poden ser fins i tot competitius en el mercat. Aquest és un procediment de treball científic habitual al Beta, on els projectes comencen pel laboratori, passen per la prova d'una planta pilot i,

si tot va bé, es convertiran en una indústria real.

Un altre dels projectes destacats per l'impacte que té en el medi ambient i en la indústria és l'Accelwater, que en aquest cas treballa a partir dels residus sòlids i líquids als escorxadors. D'aquí en pot sortir aigua neta, però també energia, fertilitzants o bioestimulants. La planta pilot és a Mafrica, l'escorxador de Sant Joan de Vilatorrada (Bages), i Innovacc (Associació Catalana d'Innovació del Sector Carni) en són socis. Ara mateix, aquests residus líquids van a depuradores als mateixos escorxadors, i després d'aquest pas es tracten a les depuradores convencionals. La part sòlida no té cap sortida, però s'està mirant que es puguin convertir, per exemple, en biomassa utilitzable en calderes o en el que s'anomenen *esmenes orgàniques*, és a dir, una mena de compost.

Un altre projecte liderat des de la UVic-UCC és el Decost, que ha tingut ressò a Osona perquè ha implicat ajuntaments en el tractament dels residus orgànics urbans. A les Masies de Roda hi ha la planta pilot, un compostador "que tracta el cent per cent de la matèria orgànica que es genera al municipi". Sense sortir del poble. El cicle es tanca i surt un compost que ara mateix es dona als veïns que tenen horts o jardins com a abonament. "L'ideal seria que hi poguéssim donar un altre ús, però de moment encara queda lluny". El sistema funciona, i els veïns n'estan contents, "en un poble que necessitava molt el porta a porta perquè, per la seva situació, recollia molts residus d'altres municipis". Els veïns hi han vist la utilitat. L'estalvi no és molt gran, comparat amb el que representaria un porta a porta normal, però sí que s'estalvia moure camions cap als abocadors. I això són menys emissions de CO₂. "És una

A l'esquerra, Laia Llenas i Albert Palou, a l'entrada de les noves instal·lacions del Beta de Can Baumann

Investiga sobre l'optimització del consum d'aigua i la recuperació i gestió de residus en la indústria alimentària. El centre Beta és *partner* d'un projecte on participen universitats de Grècia i Islàndia i associacions empresarials o consultories de França, Alemanya i Itàlia.

L'empresa Urbaser lidera aquest projecte que vol utilitzar els residus sòlids urbans i altres, com els llots de depuradora, per crear des de biofertilitzants fins a grafè. El Beta forma part d'un *pool* d'11 socis privats i públics que el gestionen. Es construirà una gran biorefineria a Saragossa.

Compostatge descentralitzat en petites ciutats. Aquesta és la definició de Decost, on també la UVic-UCC actua com a locomotora del projecte. Hi participen socis universitaris d'Itàlia, Grècia, Jordània i Palestina. I també un institut de recerca aplicada d'Israel. Tot el Mediterrani.

tecnologia conegudíssima, el compostatge, però amb un ús diferent". A gran escala, el Beta és un dels *partners* o socis del Circular Biocarbon, projecte liderat per l'empresa Urbaser que ha creat la primera gran biorefineria

industrial a Saragossa, "pensada per obtenir productes d'alt valor afegit a partir de la fracció sòlida dels residus municipis, de les aigües residuals i dels llots de depuradores. Amb això també es produeixen biofertilitzants,

umann. A la dreta, diferents aspectes dels laboratoris, centre d'anàlisi i plantes pilot de diversos projectes

Projecte per a la producció de fertilitzants d'alt valor afegir a partir de femta animal. La UVic-UCC lidera el projecte en què participen universitats de Flandes, Itàlia i Països Baixos, i diversos socis privats, com la Cooperativa Plana de Vic, que acull una de les plantes pilot.

Els residus de l'aqüicultura i l'activitat pesquera també podrien ser aprofitables per fer biofertilizants. Hi treballa el Sea2Land, amb participació de socis de sis conques marines: Mar del Nord, Atlàntic, Cantàbric, Adriàtic, Bàltic i Mediterrani, en aquest cas amb el Beta com a centre de recerca.

Aborda la valorització dels residus de la indústria làctia i les oportunitats relacionades amb la recuperació del fòsfor. Veure si se'n poden extreure fertilitzants és també un dels objectius del projecte, on participen, a més del Beta, universitats i instituts politécnics de Polònia, Suècia i Irlanda.

bioplàstics i fins i tot grafè, el que s'ha anomenat *el material del futur*, entre altres per les seves propietats com a conductor de l'energia elèctrica. "Nosaltres hi som per optimitzar la producció de fertilitzants, ajudant-los a

optimitzar el procés del compostatge". Aquí sí que ja s'està parlant d'una instal·lació industrial *real*. "Obrir el pas a produir plàstics o grafè és un definitiu". L'encreuament de cadenes de valor es completa, la definició total de

bioeconomia. La UVic-UCC també avaluarà el rendiment econòmic, perquè la gran pregunta final al final de la recerca és: "Surt a compte mediambientalment i econòmicament?". Les solucions tècniques han de ser viables.

Els productes residuals als quals se'ls pot *donar la volta* són molts. El Beta també participa en el Reflow, que vol aprofitar els residus de la indústria làctica, o en el Sea2Land, que ho farà amb els de l'aqüicultura. "Un sector que a Catalunya encara es treballa poc, però que considerem estratègic". Tot això sense comptar amb els projectes que es treballen directament amb les empreses: "El nostre dia a dia és escoltar-les, saber veure quines necessitats tenen", explica Laia Llenas. Estar situats a escala internacional els dona credibilitat i atreu empreses que van a demanar què poden fer amb un determinat residu o com poden *descontaminar* una aigua que els demanen que surti més neta. Moltes són del territori, de prop, i per això al Beta els agrada parlar de *desenvolupament rural sostenible* com a gran objectiu. En el cas concret d'Osona, per exemple, "imaginar com serà el sector agroalimentari d'aquí a 25 o 30 anys", explica Albert Palou.

El Beta estrena casa

Ja treballen a la nova seu de Can Baumann

Vic

J.V.

No deixa de ser una certa ironia del destí, o el signe de com canvien els temps, que les instal·lacions d'una antiga adoberia –una de les indústries més contaminants que hi ha hagut a Osona– acullin avui un centre com el Beta, punta de llança de conceptes com l'*economia circular*, que es basen en la sostenibilitat. Des de fa pocs mesos, una part del Beta s'ha anat trasladant a Can Baumann, on la UVic-UCC ja hi havia ubicat la Facultat de Medicina. La presència del centre de recerca més potent de la universitat, la *joia de la corona*, és l'inici d'un projecte més ambiciós, el d'un Parc del Coneixement i la Innovació que acabarà essent el *propietari* de tot l'espai, quan Medicina se'n vagi a la nova facultat que s'ha de construir al Prat d'en Galliners.

El Beta es va crear fa poc

més de cinc anys, el 2016, com a centre de recerca en tecnologies mediambientals, que continuen essent el seu eix d'activitat, tot i que ara molt diversificada: participen en un total de 36 projectes amb institucions, centres de recerca i empreses, la major part dels quals són internacionals, i s'han convertit en el més gran captador de recursos competitius a escala europea de la UVic-UCC. Ara mateix, són la referència a Catalunya en el seu àmbit. Sergio Ponsá

és, des del primer moment, el director del Beta, que ha anat incorporant cada vegada més investigadors.

Tot i que ja hi treballin, la inauguració de la nova seu del Beta encara no s'ha dut a terme. Està pendent de quadrar ara agendes, i potser les de dues conselleries del nou govern de la Generalitat, la d'Universitats i Recerca i la d'Acció Climàtica, Alimentació i Món Rural.

S'han invertit més de 2 milions d'euros en les instal·lacions

“Ara que tornem a estar junts a l'escola, seguim provant coses!”

Entrevista a Núria Simó, directora del Centre d'Estudis i Recerca en Educació

ALBERT LLIMÓS

citats, no podem investigar sobre ells sinó que hem d'investigar *amb* ells. Què sé jo del que pot anar bé a un centre per més que des del punt de vista teòric sigui meravellós? Les innovacions no cauen mai en el buit, sempre tenim uns entorns que poden assumir en major o menor grau allò que pensem que pot donar respostes a l'educació. Als anys 70 ja es va demostrar que la investigació *des de fora*, fent servir les escoles com a pistes d'aterratge, no funciona. I no funciona perquè no té cap sentit per a aquella realitat. Ja m'agradaria a mi que allò que proposem, totes les escoles ho veiessin fantàstic. Però no va així: perquè considerin que val la pena d'experimentar-ho, primer hi han de trobar el sentit. Aquesta complexitat és que la no entenem quan demanem canvis des de fora a l'escola. No nosaltres, vull dir, sinó la societat en general.

“Això s'hauria d'ensenyar a l'escola”, sentim a dir...

I és l'única institució que acull tots els infants de 3 a 16 anys. Però no li demanem tot. Marina Garcés ens deia l'altre dia en una xerrada: “No deixeu sola l'escola”. I ho deia algú que ni hi és directament a dins. No podem demanar-li que resolgui tots els problemes de la societat. I si li demanem coses, acompanyem-los. Si no, la nostra recerca caurà en el buit. El que és difícil per als investigadors és que la nostra producció s'ha de moure en el nivell dels rànquings, de les puntuacions. I sabem que a l'escola no li arriba, senzillament perquè no li interessa. Quan es diu que la investigació d'una vacuna s'ha publicat a *The Lancet* sí que ens afecta, però a l'educació no va així. Necessitariem temps i diners. Els docents haurien de tenir algunes franges alliberades per poder-se dedicar a aquestes reflexions.

El CRED ha de treballar en la formació continuada dels docents?

La formació continuada està reconeguda. Però abans s'ha d'haver fet recerca. És el gran punt feble: com acompanyem per pensar conjuntament, no perquè facin allò que jo vull que facin. Tenim espais? Els tempos de la Universitat són els mateixos que els de l'escola?

Estem parlant d'escoles o instituts, és a dir, de la formació reglada. I els que queden al marge del sistema?

Estem parlant de col·lectius de joves que deixen l'educació, de l'abandonament escolar prematur. Des del CRED hem de fer una aposta per investigar sobre tot això.

Com es pot fer una pro-

Una especialista en educació inclusiva

Vic Núria Simó i Gil (Barcelona, 1965) és doctora en Ciències de l'Educació i professora dels graus d'Educació Social i de Mestre, i també del màster d'Educació Inclusiva de la UVic-UCC. El desembre de 2019, dos mesos i poc abans d'un tancament total mai vist abans en el sistema educatiu, Núria Simó va ser designada directora del Centre d'Estudis i Recerca en Educació (CRED), que s'acabava de constituir.

Sota el seu paraigua s'agrupen i es coordinen els set grups de recerca que la UVic-UCC té en aquest àmbit: els d'Aprenentatge i Comunicació, Atenció a la Diversitat, Coneixement i Didàctica, Educació Física, Llenguatge i Literatura, Recerca Educativa –del qual ella mateixa forma part– i Neurociència, Experimentació i Aprenentatge. A la fotografia, Simó davant de la Facultat d'Educació, Traducció i Ciències Humanes, aquest dimecres.

Vic

Jordi Vilarrodà
En una institució com la UVic-UCC, amb els seus set grups de recerca sobre educació, quin objectiu tenia la creació d'aquest centre?

El podem definir com un node impulsor de treball entre aquests grups. Tots tenen la seva trajectòria i experiència, i d'alguna manera el que intentarà és establir xarxes de més cohesió entre ells per trobar temes de recerca transversals, i abordar problemes més complexos. És donar més força al treball quotidià que fan. Esperem que es consolidin en projecte internacionals, que facin producció científica i que el mateix centre sigui un espai de formació dels investigadors, detectant les seves necessitats i interessos, a més de fer transferència de la recerca al territori.

La UVic-UCC ve d'una llarga tradició innovadora

en l'àmbit educatiu. De fet, des de l'inici del projecte universitari de Vic fa més de 40 anys.

A la Facultat hi ha un gran interès per la innovació pedagògica vinculada a la formació docent i a les escoles. Però hauríem de fer un pas més: que arribin propostes, els grups en parlin i

“No podem demanar a l'escola que resolgui tots els problemes de la societat”

vegin com tirar-les endavant. O fer-les nosaltres mateixos des del centre. La interrelació ens pot donar força.

I continua essent un lloc de referència en aquest àmbit?

Espero que sí! El que sí crec és que hi ha un interès gran per reflexionar sobre l'educació en el territori. I perquè

aquesta reflexió i recerca educativa hi reverteixin. Hi ha diferents exemples, com el projecte de Mentoria i Identitat Docent [mestres de les escoles que exerceixen com a tutors dels estudiants que reben als centres per fer pràctiques]. Aquest projecte implica escoles de Vic. I paral·lelament, hi ha recerques vinculades: un projecte amb socis europeus sobre com millorar els processos de pràctiques en la formació de mestres. Són projectes que haurien existit igual sense el CRED, però aquest permet fer un pas endavant. Som bons en això? Doncs busquem projectes per poder seguir investigant. El projecte Enxaneta que dona resposta a les necessitats d'infants que poden estar a tercer o quart de Primària i que tenen una crisi en el seu rendiment escolar. Hi ha un acompanyament amb ells i les famílies, però també recerca al voltant d'això.

I recentment, un altre

projecte sobre renovació pedagògica...

Està coordinat amb la Universitat de Girona, ells s'encarreguen dels centres de Primària i nosaltres de Secundària. Hi estan implicades diverses comunitats autònomes. Volem tenir una fotografia completa. La recerca, i la nostra també,

“La investigació des de fora, fent servir l'escola de ‘pista d'aterratge’, no funciona”

parteix del fet local però vol situar-se en un àmbit més internacional perquè si no, no transcendeix.

Però després reverteix a les escoles? I en aquestes hi troben docents motivats per ajudar-los en la recerca?

És important teixir compli-

posta pedagògica que els motivi?

Pedagògica, i d'acompanyament, perquè al final no és només tant trobar el programa que encaixi amb ells, sinó que això tingui un sentit per a ells. És un problema gros: el nostre percentatge d'abandonament es mou a prop del 20%. Deixen la Secundària obligatòria als 16 anys i no arriben a la postobligatòria. Intenten buscar feina –que ara no n'hi ha– i per tant, es queden en terra de ningú. La Unió Europea diu que hauria d'estar, com a màxim-màxim, al 10%. Si hi ha tanta gent que no troba respostes, no els podem atribuir tota la responsabilitat: alguna cosa està passant. No perquè ningú faci la feina mal feta, sinó perquè no trobem camins. Sobre això cal recerca.

Se'n fa, actualment?

Estem en el projecte Alliance3, que treballa en aquest tema i vol comptar amb opinions de professors però també d'educadors socials i altres àmbits vinculats, per veure si podem donar una resposta al problema. Les respostes que doni la recerca no solucionen el problema, però el situen i busquen formes d'abordar-lo. La fórmula màgica no la tenim, però sense recerca encara menys.

De què parlem, quan parlem d'innovació pedagògica avui? De treballar per projectes a l'aula, per exemple?

Portem molts anys en això. Canviar l'estructura de la manera d'ensenyar i aprendre no és fàcil. La innovació té sentit si es vincula a la millora. Posar una pantalla no té sentit si no fa que l'ensenyament es construeixi d'una altra manera. Des de principis del segle XX, amb l'Escola Nova, es parla de projectes, de centrar-se en l'infant... No ens ho inventem ara. Però des del CRED volem veure com hem entès aquest concepte en el temps: als anys 80 reviva tota l'experiència d'innovació educativa, fins

ALBERT LLIMÓS

“El percentatge d'abandonament després dels 16 anys és del 20%, un problema”

que es va diluint a mesura que entra el discurs ideològic de *resultats-resultats-resultats* vinculada a la pressió. I que l'escola ha de servir perquè tinguis la millor posició del món quan en surtis als 16 anys. En aquest context es fan discursos que justifiquen que la innovació és una pèrdua de temps. A partir de 2010, enmig de les retallades de la crisi anterior es dona un moment en que Catalunya viu la possibilitat de crear nous centres, i trobem equips docents que farts d'una Administració educativa que no dona respostes, s'organitzen i fan propostes innovadores tant a primària com a secundària. I amb la sotragada que hem viscut, hem tornat a valorar molt què es fa en aquest espai que es diu escola, i què és allò que té valor, presencialment parlant.

N'haurem tret alguna cosa positiva, doncs?

Ens hem adonat que això és valuós i no ho podem perdre,

“La innovació no té sentit si no va vinculada a una forma d'entendre l'educació”

que l'escola en realitat fa moltes coses. Hem vist que els processos d'aprenentatge més complexos perillaven, perquè amb eines digitals el que és més fàcil de posar en marxa, d'entrada, és allò molt seqüencial: jo et dono uns exercicis, tu els fas i jo te'ls corregeixo. I ara ja que tornem a estar junts, no perdem el temps: seguim treballant, provant coses!

Ha sortit la pantalla. El sol fet d'incorporar-la no serveix, si al darrere no hi ha projecte?

Tota innovació per ella mateixa no té sentit si no va vinculada a maneres d'entendre l'educació. Podem fer escoles més democràtiques, on el coneixement sigui més compartit... però ens hem de preguntar si el que estem fent va en aquesta direcció. “Mira que xulos som perquè ara fem un projecte”... no, no. Quin sentit educatiu té treballar d'aquesta manera? Aquesta és la pregunta. I els centres s'ho estan plantejant,

“Ara els docents estan cansats... han fet una feina molt gran perquè se la creuen!”

està en el nucli d'allò que pot interessar preservar a tots.

Ara que som a la setmana de la selectivitat. Mal moment per dir que no hem d'estar tan pendents de xifres i resultats. Necessita una innovació també?

Se'n parla, d'un canvi que en aquest moment desconeixem encara. La selectivitat tenyeix totalment el segon curs de Batxillerat, és un any terrible per als estudiants. Però crec –potser soc molt optimista– que hi ha un esforç en tota la Secundària per no tenir-ho tan present, com a únic horitzó. Tenim uns anys preciosos abans perquè nois i noies treballin de manera més cooperativa, plantejant-se problemes complexos. I també està demostrat que els centres que treballen en aquesta direcció no tenen cap problema quan arriben al Batxillerat. El cent per cent d'èxit no el tenim mai, en cap sistema. Però tenim més continuïtat quan es tre-

balla per projectes, tenint en compte els diferents ritmes de cada estudiant. I de fet, no volem que el cent per cent d'estudiants arribin a la universitat, però sí que el cent per cent tinguin trajectòries educatives d'èxit dins de les possibilitats que tinguin al seu abast.

El mestre o professor pot sentir qüestionada la seva autoritat, amb els nous mètodes?

Pot passar. Reequilibres relacions de poder, i fent-ho pots qüestionar moltes coses. Quan permetes que els estudiants parlin, poden dir moltes coses! Això ha d'anar acompanyat d'un procés col·lectiu en el centre, treballat en l'equip i que traspassi a tothom. No busquem que cadascú faci el seu procés individualment, sinó a nivell de centre. El plantejament d'una escola democràtica demana una gestió interna de les relacions de poder.

Ara tenim la perspectiva de dos cursos que s'han viscut d'una manera estranya, per dir-ho així. Com s'hi han adaptat els centres?

Ho han fet molt bé, i ho dic sincerament. L'escola ha parat un cop molt gran! Recordi que ara fa un any, quan vam sortir del confinament, hi havia un caos mediàtic de si havíem d'obrir o havíem de tancar. Semblava que s'enfonsava el món. I a la que va tornar el curs, es va engegar tot, es va demostrar que les escoles eren espais de seguretat, de cura i de refugi en el bon sentit. Tothom va respirar! I ens n'hem anat oblidant. Ara el problema podria ser aquest: com que l'escola ja no ens fa parlar, ara ens n'oblidem. I crec que els docents estan molt cansats, han fet una feina molt gran perquè se la creuen. Ara veurem com queden les reivindicacions de tenir més mans, més possibilitats, menys pressió burocràtica... I les desigualtats hi són: l'escola ajuda i regula però no fa miracles.

Accediu al contingut prèmium d'el9nou.cat

Si sou subscriptors d'EL 9 NOU registreu-vos a el9nou.cat

Si encara no en sou, feu-vos-en entrant a el9nou.cat/subscriute

YouTube, un món per conèixer

El youtuber Francesc Boix i l'experta en continguts multimèdia Ruth Contreras analitzen l'èxit de la coneguda xarxa de vídeos

Vic

Cassandra Maggio
Karolina Rios

Actualment, els youtubers són un dels grups socials que mou més la gent, sobretot la gent jove, perquè aquest és el públic que més consumeix les plataformes com YouTube o Twitch. Però què hi ha realment darrere d'aquesta professió? Doncs moltes hores de feina que no es veuen davant la pantalla i on només es veu el producte final, és a dir, el vídeo ja editat pel mateix youtuber o, fins i tot, per editors professionals. Durant molts anys, els youtubers han hagut de viure amb l'etiqueta que la seva feina no és considerada com una "veritable feina", quan la realitat és que ser youtuber requereix molt de temps i diners. Amb el pas dels anys s'ha anat professionalitzant i cada vegada hi ha més persones que viuen d'aquest món.

Fer un contingut creatiu i nou a YouTube, ara mateix, és quasi impossible per la quantitat de gent que fa vídeos en aquesta plataforma en la qual es pot trobar qual-sevol mena de contingut. Els vídeos més comuns són de bellesa, moda o videojocs, però també hi ha els més desconeguts com els *skaters*, o els periodistes que aposten per fer un periodisme propi i diferent. Aquest és el cas de Francesc Boix, un *skater* nascut a Granollers que es va voler endinsar en el món del YouTube amb l'*skate*, un contingut molt diferent dels altres youtubers i molt conegut als Estats Units. És també cofundador de Skate-nergia i fundador d'Apren-deSkate.

Què hi ha al darrere?

Ser youtuber comporta moltes hores de feina que no es veuen reflectides, i molta gent que forma part d'aquest món que no surt davant les pantalles. Els *streamers* són la cara visible del producte que consumeixen els joves, però què s'amaga darrere d'aquesta gran feina a la qual es dedica tanta gent? Boix explica que "el gran pilar

d'aquesta feina és la gravació i edició dels vídeos; a més, hi ha molts intents fallits fins a arribar al definitiu. La part d'edició és titànica, perquè cada vídeo pot portar de vuit a trenta hores d'edició, en el meu cas. I cada vegada que et vas professionalitzant més i hi ha agències, marques, correus i reunions al mig, apareix la feina més d'oficina, que també cal". I una part important és la comptabilitat, perquè "quan comences a guanyar diners t'has de fer autònom i tot això és un mal-

Darrere de cada vídeo que es penja a les xarxes socials hi ha una gran feina

Triomfa qui sap transmetre autenticitat i la gent s'hi sent representada

Fins que no s'aconsegueixen molts seguidors els ingressos són reduïts

decap que ve amb la feina".

En contraposició, la professora de la UVic-UCC i especialista en continguts multimèdia Ruth Contreras assenyala que "moltes vegades s'inverteixen moltes hores, sobretot actualment que hi ha molta competència, no solament a produir, sinó també a difondre el contingut per les xarxes socials, preparant i pensant el contingut...". Si estàs malalt o estàs de vacances hi ha vegades que l'audiència no ho entén, ja que finalment la gent t'acaba veient com un creador de contingut, i, en aquest sentit, "hi ha una espècie de falta de sensibilitat, ja que el que volen els

espectadors és tenir entreteniment, un nou episodi o una cosa amb la qual continuar connectant". També és molt complicat l'alt nivell de compromís al qual se sotmeten els youtubers: "Parlem de l'algoritme a YouTube. Hi ha vegades que es va modificant, com també es pot observar en altres xarxes com és Facebook; crec que d'algun manera és un problema perquè fins i tot han d'estar aprenent constantment com funciona l'algoritme per estar sempre en el punt àlgid".

A més a més, s'ha de reconèixer que les persones que són bons youtubers, que se'ls considera *influencers*, són gent que influeix de manera natural en el que fan, sobretot en els seguidors. Segons Contreras, "això genera una confiança que cal guanyar-se, que cal demostrar. Crec que no fa falta tenir habilitats especials, però sí que hi ha alguna cosa que per dedicar-te a això, a més d'agradar-te, cal ser actiu en xarxes socials, ser constant i tenir unes rutines molt establertes". Aquestes són algunes de les característiques que s'haurien de tenir en consideració per ser un bon youtuber i tenir present què hi ha darrere el món de l'*streamer*. A YouTube també és molt important generar una marca personal que et distingeixi dels altres i la clau, segons Contreras, per fer-ho és "ser transgressor, explicar les coses d'una manera que ningú ho faci, fer que les persones s'identifiquin amb tu pel que transmetes, per com expliques les coses". Per això, molts dels youtubers fan aquesta feina, perquè saben arribar a la gent i transmetre una sensació d'autenticitat, originalitat i de fer que la gent se senti representada per ells.

També hi ha la por de "no arribar enlloc", però sempre hi ha una possibilitat que tot surti bé. Boix explica que considerava que hi havia una remota possibilitat que funcionés perquè sabia que el que estava fent tenia un valor i a més havia funcionat als Estats Units. Tot i això,

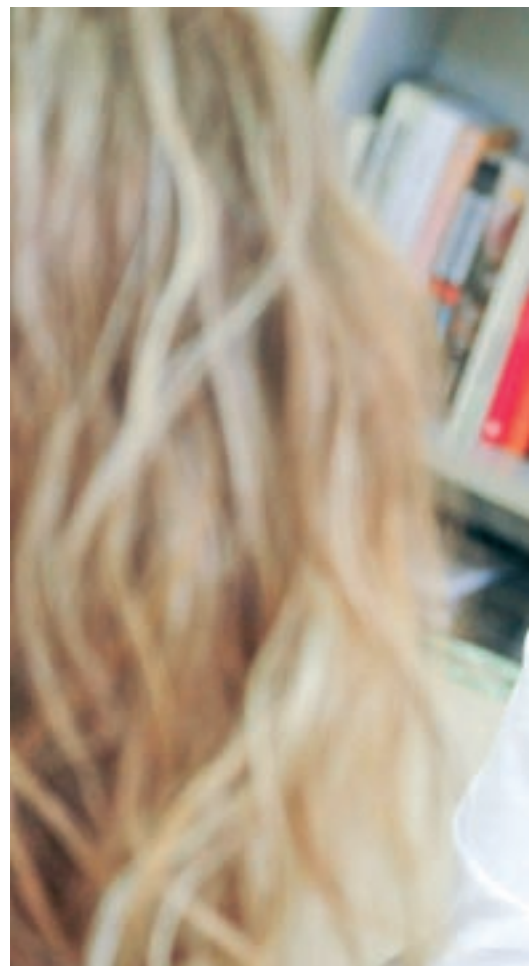
Francesc Boix, un 'skater' de Granollers que va començar a pujar vídeos a YouTube l'any 2017 i a

"jo no em veia capaç de fer un projecte gran i a mesura que es va anar fent gran vaig dir: potser al final sí que ha funcionat".

La monetització

Tot i que els youtubers generen ingressos pels seus vídeos, la majoria se'ls emporta YouTube. Però, com funciona aquest pagament? A YouTube es poden monetitzar tots els vídeos sempre que es tinguin tots els drets d'ús comercial dels elements que conformen tot el contingut del vídeo: música, imatges recurs, entre d'altres. A més, tots els vídeos han de complir uns requisits especials per poder monetitzar, si no compleixen aquests requisits no poden obtenir aquest ingrés. Alguns exemples dels requisits són: no incitar l'odi, no difondre amenaces, no infringir els drets d'autor i molts més.

Però, aquest pagament que fa YouTube és equiparable amb tota la feina que fan els youtubers? Boix explica que "el preu que et paga YouTube per visita és molt baix. Durant molt temps, les hores que he treballat no es van compensar de la mateixa manera, però les hores d'edició i proporció dels vídeos per si soles no solen compensar si no és

Ruth Contreras, professora de la UVic-UCC especialista

que tinguis molts seguidors". En aquesta mateixa línia, Contreras comenta: "Si estem parlant de gent que ja ha arribat a tenir una base d'usuaris molt gran, com per exemple El Rubius, Auronplay, Thegreffg, jo diria que el pagament sí que és

ra ha creat una acadèmia en línia de 'skateboarding'

en continguts multimèdia

equiparable amb tot el treball que han tingut darrere". En general, les xarxes socials necessiten les persones que volen estar dins i, sobretot, volen *influencers* que tinguin estructurades moltes facetes: dominar el tema dels continguts, el màrqueting i

saber-se vendre. Si tens molt ben dominades aquestes àrees, segurament la monetització serà equiparable amb tot el treball que hi ha darrere.

A més, el paper de la publicitat a YouTube és imprescindible, perquè la majoria dels youtubers busquen dife-

El Rubius, Auronplay o Ibai Llanos

Joves amb ingressos milionaris i amb residència a Andorra

Vic

Ferran Morera / Àlex Valls
Mateu Sabala / Joel Puig

La marxa cap a Andorra de Ruben Doblas Gundersen, més conegut com *El Rubius*, va provocar un gran debat sobre la pressió fiscal a Espanya. El Rubius és només un dels molts exemples de youtubers i *streamers* amb milers de seguidors que els generen grans quantitats de diners que canvia la seva residència fiscal per tal de pagar menys impostos. Un fet totalment legal però molt qüestionat èticament, que ha generat un gran debat.

Entre el 23 de març i el 18 d'abril estudiants de Periodisme de la UVic hem fet una enquesta a una mostra de 293 persones majors de 12 anys amb l'objectiu de contrastar opinions i saber el seu coneixement relatiu a la polèmica. La majoria dels enquestats tenen coneixement dels youtubers i *streamers* més populars. El més conegut és ElRubiusOMG (un 84% el coneixen o en són subscriptors), seguit d'Auronplay (81,6%) i Ibai Llanos (73%), amb menys seguidors però més subscriptors. Sorprenentment, altres famosos youtubers

com Willyrex, Vegeta777 i TheGrefg són desconeguts per aproximadament una tercera part dels enquestats. Els canals més desconeguts són Doggy Doggy Cartoons, Mickcrack i Las Ratitas: només al voltant del 10% els coneix. El 87,4% dels enquestats saben que hi ha youtubers que arriben a tenir ingressos milionaris.

Quant a les opinions, un 54,9% dels enquestats es

cap nom de *streamers* que rebutgin públicament fixar la residència a Andorra, tot i haver-hi casos importants com Ibai Llanos o DjMariio.

D'altra banda, el gènere és indiferent a l'hora de conèixer els youtubers o les grans quantitats de diners que ingressen, però sí que és determinant a l'hora d'opinar: les dones són molt més crítiques amb el fet que youtubers o les grans tecnològiques no tributin a la hisenda espanyola. Per últim, cal afegir que l'edat és també un factor clau: els joves es mostren més tolerants amb els youtubers que marxen a Andorra, i els més grans no estan tant al cas dels ingressos milionaris d'aquests. El gènere, l'edat, els ingressos i els estudis són variables que poden influir en l'opinió. En la mostra, un 57,7% eren dones, un 41,3% homes (la resta no ho declaren); l'edat mitjana és de 28 anys, però un 37,5% es mouen entre 19 i 21 anys; bona part dels enquestats tenen estudis secundaris (49,5%) o universitaris (38,6%); un 31,4% no tenen ingressos, un 34,1% els tenen per sota de 15.000 euros anuals mentre que un 19,1% ingressen entre 15.000 i 30.000 euros l'any.

La majoria de gent entén que fixin a Andorra la residència

mostren més favorables que no al fet que els youtubers fixin la seva residència a Andorra (un 29,4% hi estan totalment d'acord) i un 48,5% reconeixen que probablement farien el mateix, dades que contrasten fortament amb el percentatge que els sembla molt malament que les grans tecnològiques Google, Facebook o Amazon tributin molt poc a l'Estat espanyol: un 65,5%. Quasi el 70% dels enquestats no poden donar

rents ingressos, que normalment tenen relació amb la promoció d'alguns productes o marques reconegudes de roba, tecnologia, etc. Contreras diu que els youtubers "busquen la monetització de les visites i això només es guanya amb YouTube, convertint aquestes visites en diners a través dels anuncis que va posant aquesta plataforma".

Després, també hi ha la part d'esponsorització (aconseguir la publicitat d'un producte), que té a veure amb la publicitat, els patrocinis, el *branded content* (contingut de marca) i el *product placement* (emplaçament de producte). A més, també hi ha el tema del marxandatge, coses que tinguin a veure amb el youtuber, i és un altre mitjà que s'arriba a utilitzar per poder guanyar diners. Fins i tot, aquí es parlaria de xous en directe. És a dir, que els fans paguin a canvi d'un producte. A més, hi ha l'opció que els seguidors paguin al youtuber, ja sigui a través d'una subscripció periòdica o una donació puntual. "És necessari que la publicitat existeixi per generar ingressos, al cap i a la fi és el que

estan fent: buscar aquests diversos canals d'ingressos", explica Contreras.

El futur

Des de l'inici de l'aparició dels youtubers, cada vegada més han aparegut nous personatges associats a aquesta plataforma. Francesc Boix explica que "cada cop més es valora la feina dels youtubers, ja que abans no tenien la mateixa importància que ara". Al principi, hi havia pocs youtubers que tenien fama i eren reconeguts. Eren els pioners. Boix explica que al món de l'*skate* "estava mal vist pels *skaters* professionals i a poc a poc van anar veient que era una bona sortida" i explica que "abans estava mal vist, però ara cada cop menys, sobretot si es fan les coses bé".

Tot i això, amb l'aparició de la plataforma de Twitch molts dels youtubers van decidir deixar YouTube per anar-se'n a aquesta nova xarxa, que podria fer la competència a la plataforma que regna entre els creadors de contingut. Però Contreras recorda que YouTube pertany a la multinacional

Google i que aquesta "és una empresa gegant, de la mateixa manera que Amazon (proprietària de Twitch), i sempre buscarà opcions per no quedar relegat a un segon pla". Youtubers com Auronplay, Ibai Llanos, El Rubius o Wisnichu van canviar a Twitch precisament per buscar una millor monetització de la plataforma.

Contreras comenta que "el que ha fet Twitch és consolidar-se com una plataforma en la qual es guanya més diners en comparació amb YouTube per la quantitat de persones que hi ha a la comunitat i això és el que ha fet que la gent se senti atreta per fer aquest canvi". A més, constata que "hi ha moltes coses que Twitch ha sabut aprofitar, és a dir, ofereix opcions alternatives al que estava fent YouTube i això li ha donat avantatge". Així i tot, sembla que YouTube ja ha creat nous serveis com el YouTubeGaming en resposta a Twitch, ja que en el fons hi ha la idea que els creadors de contingut tenen la paella pel mànec: al cap i a la fi són ells qui decidiran quina plataforma utilitzar i quina guanyarà.

“Encara no som conscients que hem fet història”

Entrevista a Laia Codina, jugadora de l'equip del FC Barcelona que acaba de guanyar el triplet i estudiant de Periodisme a la UVic-UCC

Vic

Queralt Arias
Patricia Moral

Laia Codina és la jugadora del dorsal 3 del primer equip femení de futbol del FC Barcelona i, a més, és estudiant de Periodisme a la Universitat de Vic. La campllonguesa s'ha convertit en campiona d'Europa tant per clubs com per seleccions, ja que va ser internacional de la selecció espanyola Sub-19 i va guanyar el campionat europeu el 2018. Per ella és complicat combinar ser jugadora de futbol professional amb una carrera universitària.

Quan va començar a jugar a futbol?

Vaig començar amb 4 anys a la Unió Deportiva Cassà, a Cassà de la Selva, que era el poble on havia anat a l'escola. Al Cassà vaig estar dels 4 als 14 anys jugant amb nens. Era l'única noia que jugava amb ells i una de les úniques que formava part d'aquest club en aquell moment. Vaig estar jugant amb ells fins que va haver-hi un moment en què ja no podien haver-hi categories d'equips mixtos i, per tant, jo havia de passar a un equip femení. Aquí va ser quan vaig haver de començar a buscar equips, per exemple a Osona hi havia el Vic, el Vic Riuprimer i el Manlleu. Però vaig rebre la trucada del Barça, perquè volien que anés a entrenar dos dies i que a partir de llavors valorarien si m'incorporaven a les categories inferiors del club. Des d'aquell moment ja no he deixat de formar part del club blaugrana.

Llavors no hi havia equips només de noies, ara el futbol femení es va normalitzar.

Exacte. Precisament, fa uns dies vaig anar a la pre-

sentació d'equips del Cassà i em vaig emocionar perquè hi havia la meitat d'equips masculins i femenins. Això abans era impossible. És molt bo veure com ha canviat tot. Jo abans era l'única nena del club i m'havia de canviar de vestidor dels meus companys d'equip d'aquell moment i anar al dels entrenadors o els

“Amb la manera que tenim d'entrenar ja es nota si el cap de setmana anirà bé”

“La temporada ha sigut molt difícil físicament i mentalment per la Covid”

“Hi ha pocs equips que poden presumir d'haver guanyat el triplet”

dels àrbitres.

Com va arribar al primer equip del Barça?

Ha sigut lent, he hagut d'anar passant etapes. Vaig començar al juvenil del Barça, però ja des del primer any entrenava amb el juvenil i el filial del Barça, per tant això em va fer agafar molta experiència. Després vaig estar al Barça B durant dos anys i en aquell moment vaig començar a entrenar amb el primer equip. Gràcies a això i a tot

l'esforç establert, aquest any vaig fitxar pel primer equip.

Com els va afectar la suspensió de la Lliga la temporada passada i com ho van fer per arribar al nivell actual?

La pandèmia va ser un cop molt dur. Me'n recordo que estàvem entrenant moltíssim, fèiem moltes dobles sessions durant l'any i ens estàvem preparant precisament per aquesta temporada perquè sabíem que seria dur. Sabia que si ens preparàvem bé arribaríem lluny. Vam començar la pretemporada molt d'hora per poder treballar molt en equip, concretament des de juliol del 2020, i a l'octubre vam començar la lliga regular. Realment va ser un mar de dubtes, perquè no sabíem si podríem jugar per tot el tema de la Covid-19, però al final la tornada a la competició va ser bona.

Ja fa uns dies que es van proclamar campiones d'Europa. Encara continua l'emoció?

Crec que han sigut uns dies bastant difícils físicament i mentalment. Físicament perquè hi ha hagut molts partits, ja que som 18 equips a la Lliga, i mentalment pel tema que implica la Covid. Des d'un principi el nostre objectiu era guanyar tots els partits, i aquest compromís i dedicació que hi ha hagut a l'equip ha sigut el que ens ha portat on estem actualment. La manera que tenim d'entrenar, ja es nota que el cap de setmana anirà bé i el bo és que es veu cada setmana.

Ja s'han adonat que han fet història?

Crec que encara no en som del tot conscients, perquè va ser tot molt ràpid. Vam jugar la final i justament dos dies després ja teníem un partit de Lliga; per tant, vam tenir

A dalt, Laia Codina amb la copa que les acredita com a campiones d'Europa. A baix, la celebració

molt pocs dies de descans. Ho vam celebrar molt, com es mereix arribar a guanyar una final d'aquest nivell, però crec que encara no som conscients del que hem aconseguit i sobretot de com ho hem aconseguit, de com vam jugar a la final, del nostre esforç... i crec que és important valorar-ho.

Què suposa per a l'equip i per al club que el Barça sigui el primer de guanyar la Champions en categoria femenina i masculina?

Crec que diu molt de l'aposta que es va fer per l'equip femení. El 2015 vam ser el primer equip a pujar, després vam estar quatre anys sense guanyar cap títol,

EXCLUSIU PER A SUBSCRIPTORS D'EL 9 NOU

A partir d'ara, teniu accés directe a

L'HEMEROTECA HISTÒRICA

Entre a el9nou.cat/historic-hemeroteca un arxiu documental molt valuós al vostre abast

Totes les notícies des de 1978

Si encara no sou subscriptors, truqueu al 93 889 49 49 o entreu a el9nou.cat/subscribe

però al final s'ha acabat demostrant el nostre potencial arribant a guanyar la Champions aquest any.

Com l'ha rebut el seu poble, Campllong, després de proclamar-se campiona d'Europa?

Només hi vaig poder anar una tarda. Vaig anar al bar del poble i evidentment la gent estava molt contenta i em segueixen molt. De fet, van veure la final de la Champions en una pantalla gegant, així que no es van perdre res, encara que hi hagi gent del municipi que sigui gens futbolística allà van estar mirant el partit. Me n'orgulleix ser de Campllong, un poble tan petit.

Aquesta temporada, a més, han aconseguit el triplet.

Sempre dic que crec que encara no som conscients del que ha aconseguit aquest equip. Un cop hagi acabat la temporada serà el moment de pair i gaudir-ho. És un mèrit que pocs equips poden presumir-ne.

I van rebre la distinció més elevada que concedeix el govern espanyol en l'àmbit esportiu. Com ho va viure?

La Placa d'Or del Reial Ordre del Mèrit Esportiu és un premi més a la feina i al dia a dia, que és el que no es veu i el que més importa per aconseguir el triplet i tots els èxits. Va ser un acte solemne i bonic de viure. Estem molt agraïdes per aquest reconeixement tan prestigiós.

I també ha sigut internacional amb la selecció espanyola Sub-19, amb qui va aconseguir l'Europeu el 2018.

Per mi va ser una de les millors experiències de la meua vida. Vam tenir molt bon equip, molt bon club, i al final es reflecteixen els resultats. He sigut campiona d'Europa tant de clubs com de seleccions. Realment, arribar fins aquí requereix molta feina i molt treball darrere, no tot és tan bonic com al

moment en què guanyes, el fet d'haver guanyat és per alguna cosa. Per mi, sempre que vaig a la selecció és un orgull perquè allà hi ha els millors jugadors del país i no és poc això.

A banda del futbol, està estudiant Periodisme a la UVic-UCC. Per què va decidir estudiar Periodisme?

Estava entre dues carreres: Fisioteràpia o Periodisme. Vaig estudiar el Batxillerat de modalitat científica i de

“Fins als 14 anys vaig estar jugant amb nens, al Cassà. Era l'única noia de l'equip”

“Vaig escollir Periodisme perquè m'agrada comunicar i estar ben informada”

“Si fem la nostra feina esperem que els mitjans també ens ajudin a fer-nos créixer”

seguida em vaig adonar que allò no era *lo* meu. A més, a mi m'agrada molt comunicar-me, explicar i intento estar informada, m'agrada estar al dia de tot el que passa al món. I en aquest moment va ser quan em vaig decantar per Periodisme i no me'n penedeixo gens.

Com compagina ser jugadora del primer equip del Barça amb els estudis universitaris?

No és gens fàcil. Entre viatges i entrenaments arribo a casa molt cansada i no em ve de gust posar-me a

fer feina de la universitat. Aquest segon semestre m'ha costat moltíssim, perquè va ser sortir de la lesió que vaig patir i començar a entrenar per a la recuperació. Se m'ha fet molt difícil, però faig tot el possible per seguir amb les entregues de la feina i dels treballs. El primer any el vaig poder fer presencial i el vaig gaudir moltíssim anant al plató de televisió o fent ràdio. M'agradaria poder-ho gaudir algun dia fent-ho com a professió. Quan hi ha dies que em costa, em recordo a mi mateixa quan anava presencialment a la universitat i que m'ho passava bé i si tinc aquesta carrera al futur hi podré treballar professionalment.

Com a futura periodista com valora la cobertura de l'esport femení?

Està millorant molt. Recordo que fa poc temps no se sabien el nom de moltes jugadores i ara això ja va canviant. Crec que després de guanyar la Champions i fer el triple ha sigut un punt d'inflexió, per rebre el reconeixement que ens mereixem com a futbolistes. No hi ha futbol masculí i futbol femení sinó que hi ha futbolistes en tots els àmbits. Nosaltres també guanyem lligues, Champions i si fem la nostra feina esperem que els mitjans de comunicació també ens ajudin a fer-nos créixer.

Potenciar l'esport femení és un dels motius perquè estudia Periodisme?

La meua intenció com a periodista no és treballar en el món esportiu. Tot i que m'agrada moltíssim i jo sense el futbol no podria viure, voldria posar-me en altres àmbits com informatius o periodisme polític. De moment amb el periodisme esportiu no m'hi posaria perquè ja ho tinc al meu dia a dia, per tant m'agradaria conèixer altres coses. Però tinc clar que si em criden per comentar algun partit de futbol femení no m'ho pensaré dues vegades.

d'un gol i una imatge durant una pràctica al plató de televisió de la UVic

FET A MIDA
Cada dia diferent

De dilluns a divendres
16.30h

EL9 TV

“La UVic es preocupa pels teus èxits futurs”

Marc Rovira és ‘product manager’ al Barça

Ciutat de Mèxic (Mèxic)

Eloi Puigferrer

Sense ni tan sols haver acabat la carrera de Publicitat i Relacions Públiques, Marc Rovira ja es va veure dins de l'organització del Futbol Club Barcelona gràcies a unes pràctiques que l'han acabat portant a la seva actual feina. “La UVic-UCC té convenis amb empreses molt potents de tots els sectors, i sumat al fet que creen alumnes pensant ja en el món laboral surts molt ben preparat”, explica l'actual

product manager del Departament de Màrqueting de les seccions professionals del FC Barcelona.

La preparació per al món real, però, no és l'únic que el va captivar de la UVic, amb qui encara manté contacte a través del programa Alumni. “Vaig demanar poder explicar el meu cas als alumnes, ja que hi ha molts aspectes a destacar. La seva proximitat, l'entorn a la ciutat de Vic o, sobretot, la cerca d'un objectiu comú”, explica Rovira, “la UVic es preocupa pels teus èxits futurs, i el teu èxit

Rovira va accedir al FC Barcelona a través d'unes pràctiques i actualment ja forma part de la plantilla fixa

és part del seu èxit”, diu el manresà. Els quatre anys que va passar a Vic van deixar un

molt bon record en la ment de Rovira, que només afegeix que “la universitat és per a

qui vol, i si vols implicar-t'hi i aprofundir la UVic-UCC t'ho dona tot”, conclou.

“Va ser una època que no oblidaré mai”

Núria Pagespetit és infermera al Camerun

Kribi (Camerun)

E.P.

L'educació no té fronteres ni edats, i aquest és un ideal que tenia molt clar Núria Pagespetit, que va entrar a estudiar Infermeria “quan ja era àvia, ja que era una assignatura que tenia pendent”, i la UVic-UCC la va rebre amb les mans obertes. “Portava molts anys ja exercint com a infermera en el món de la cooperació, però em faltava fer el pas. Va ser una etapa de la meua vida que no oblidaré mai, ja que vaig viure un

ambient molt bo, una molt bona relació amb alumnes i professors... em va agradar tot”, explica l'actual presidenta i fundadora de l'ONG Insolafrica, entitat que forma infermers i infermeres al Camerun.

Accedir a la carrera d'Infermeria va ser el pas previ per assolir el seu objectiu professional: dedicar-se a la cooperació, i, en aquest sentit, la UVic li va anar com anell al dit. “Sent mare i àvia, la UVic em va encaixar a la perfecció en tot, i si ara hagués de tornar a escollir una univer-

Pagespetit (a la dreta) exercint com a professora d'infermeres a l'escola que té l'ONG al Camerun

sitat per estudiar, segur que tornaria a ser la UVic, ja que sempre hi he mantingut una

estreta relació”, explica. I és que, com va fer ella, Pagespetit remarca: “Mai és tard per

estudiar, i si alguna persona s'ho planteja com feia jo, que no s'ho pensi dos cops”.

“Allà vaig créixer com a persona i professional”

Guillem Ylla és investigador postdoctoral

Cambridge (Massachusetts)

E.P.

El pas per la UVic-UCC va ser, per a Guillem Ylla, el trampolí que el va portar cap a tot un món d'investigació i cap a les millors universitats del món. “Sempre havia tingut clar que volia estudiar Biotecnologia, i només l'oferia la UVic i la UAB. Per comoditat i perquè aleshores jugava a hoquei, vaig escollir quedar-me a Vic, i no em vaig equivocar”, explica ell mateix. Actualment, Ylla és

investigador postdoctoral en Biologia d'Organismes i Evolutiva a la Universitat de Harvard, però el camí per arribar fins aquí està fortament marcat per la UVic. “Després de la carrera vaig marxar un parell d'anys a la Xina, però quan vaig tornar vaig apuntar-me a un màster a la UVic, i, veient-ho amb perspectiva, vaig aprendre moltes coses noves. Encara avui en dia m'és útil”, diu.

El contacte amb la seva universitat continua sent una realitat, ja que encara en

Ylla davant d'una de les estàtues del campus de la Universitat de Harvard, a l'entrada de la Facultat de Biologia

guarda un bon record: “Allà vaig créixer com a persona i com a professional”, afirma

Ylla. I és que, tot i que recorda aquells anys també com a “molt intensos”, la proxi-

mitat que va viure a la UVic encara és, per a ell, “el tret que la fa especial”.

Quan els directius entren a l'aula

El grau d'ADE rep la visita de professionals que comparteixen les seves experiències reals

Laura Prat i Lara Andrés, d'Emprenedona, amb els estudiants de l'assignatura d'Iniciativa Empresarial, al primer curs d'ADE

Vic

J. Vilarrodà

Laura Prat i Lara Andrés, promotores de la xarxa Emprenedona; Ildefons Espina, director de màrqueting d'Embotits Espina, o Pere Anglada, director financer del Grup Bon Preu, són tres exemples de professionals que en els darrers mesos s'han posat davant dels estudiants d'ADE (Administració i Direcció d'Empreses) per parlar en primera persona de la seva experiència. Ells i molts d'altres han format part del programa Professionals a l'Aula, que té l'objectiu d'apropar la realitat empresarial a l'aula de la manera més directa possible. I ja des del primer curs del grau. "Forma part d'una filosofia general, d'estar en sintonia amb el que demanen les empreses en el mercat laboral",

explica la professora Carme Viladecans, coordinadora del grau d'ADE.

Cada professor té llibertat per portar el professional que cregui més adient per a la seva assignatura, i mentre el professional està fent la intervenció ell es queda a l'aula. A tall d'exemple, han passat professionals per l'assignatura obligatòria d'Iniciativa Empresarial, de primer curs, per parlar d'emprenedoria i mentoratge; en la de Comptabilitat Financera i en Macroeconomia, de segon curs, per tractar nocions d'auditoria o de consultoria; en Gestió Integral, de tercer curs, per abordar l'eficiència energètica, i també hi ha hagut professionals

que han visitat les assignatures optatives de Màrqueting Internacional o d'Investigació Comercial. "Per molta pràctica que fem, és diferent que sigui el directiu mateix el qui els expliqui els problemes que es troba en el dia a dia", diu Viladecans.

La predisposició amb què es troben entre els professionals (sovint amb les agendes molt plenes) per anar a trobar-se amb els alumnes d'ADE sol ser molt bona. "I n'hi ha que repeteixen cada curs... aquesta predisposició és essencial perquè l'experiència funcioni, s'ho han de creure".

El programa Professionals a l'Aula es completa amb tot un altre ventall d'iniciatives

per apropar empresa i universitat. Per exemple, els Estudis de Cas, en què els estudiants fan una anàlisi qualitativa d'una empresa per conèixer-la a fons, partint de dades reals. N'han fet, per exemple, de Lluçà Vegetals, de Viladrau, o de Casa Riera Ordeix, de Vic, entre d'altres. També es fan visites a empreses, al costat de les pràctiques que formen part del currículum i de les Beques Si-Si, com s'anomenen les estades de l'alumnat en una empresa durant tot el grau.

ADE és un dels graus de la UVic-UCC amb demanda constant, i s'imparteix tant al campus de Vic com al de Manresa. "Potser perquè és un perfil generalista, molt transversal i que per tant obre moltes portes". L'ocupació entre els estudiants, al cap de poc temps d'acabar, és del cent per cent.

"La predisposició és essencial perquè funcioni: s'ho han de creure"

Al cap de mig any, el 82% d'estudiants ja treballen

Vic

J.V.

Al cap de mig any d'acabar els estudis, el 82% d'estudiants que surten del campus de Vic ja han trobat feina. Aquest percentatge s'amplia fins al 100% en els graduats de Mecatrònica, Multimèdia i Nutrició i Dietètica. També tenen demanda graus com ADE (amb un 95% d'ocupats en el mateix període) o Publicitat i Relacions Públiques, que s'enfila fins al 92%. Aquestes són dades del darrer informe de l'Agència de Qualitat Universitària de Catalunya (AQU) i corresponen als estudiants que es van titular l'any 2016. Si s'amplia el termini fins als tres anys, l'ocupabilitat és del 8% del total. L'enquesta es fa cada tres anys, i la darrera va tenir lloc el 2020, i els resultats encara no s'han fet públics. Multimèdia, Fisioteràpia, Biologia, Infermeria i Educació Primària són les titulacions en què han trobat feines més adequades als seus estudis.

Un altre estudi recent entre alumnes indica que els estudiants valoren amb bona nota (4,25 sobre 5) les pràctiques externes que han fet durant la carrera. La UVic-UCC ha cobert les 3.300 places que gestionava aquest curs, malgrat la pandèmia.

Premi del CAC per a un projecte sobre igualtat de gènere en sèries infantils

Vic Un grup d'estudiants del grau superior en Publicitat i Màrqueting del Campus Professional de la UVic-UCC ha obtingut un dels premis El CAC a l'Escola, que concedeix el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Els premiats ha fet un treball d'anàlisi sobre la igualtat de gènere, a partir de les sèries de televisió del canal infantil Super3. El projecte va començar arran d'una pregunta de la professora Marta Ruiz, que els va demanar si creien que les sèries transmetien el valor de la igualtat: "Tenia l'objectiu de fomentar l'esperit crític de l'alumnat sobre els continguts audiovisuals".

De les vuit sèries analitzades, van concloure que entre les més igualitàries hi havia *Comptem amb la*

Paula i La Franny i les sabetes màgiques, i entre els que menys hi havia *Pat el gos*. Fins i tot van dissenyar una

icona representativa de la paritat, obra d'Andrea Portet. A la fotografia, el grup d'estudiants premiats.

Lluís Bassat rebrà el títol de doctor 'honoris causa' pel novembre

Vic El publicista Lluís Bassat rebrà el proper mes de novembre el títol de doctor *honoris causa* de la UVic-UCC, en un acte solemne que tindrà lloc al campus de Vic. El nomenament es va aprovar en la darrera reunió de l'executiva del patronat de la FUB (Fundació Universitària Balmes) a proposta de la Facultat d'Empresa i Comunicació. Lluís Bassat (Barcelona, 1941) reuneix, segons la proposta, els requisits que el fan mereixedor del títol: "Va ser un dels pares de la comunicació del segle XX i principis del XXI" a més de posar en relleu la seva iniciativa empresarial i el paper com a mecenes cultural.

Un campus sostenible

L'any 2006, la que llavors encara era UVic va començar a veure la necessitat de mesurar la seva eficiència amb criteris de sostenibilitat. I d'emprendre accions que, a poc a poc, han anat tenyint de *verd* tota la gestió. Sota el nom d'Eco-campus, s'han anat englobant les accions que s'han dut a terme, al mateix temps que el campus creixia físicament i també en nombre d'*habitants*. S'ha elaborat un Pla de Mobilitat que permet conèixer l'impacte de la comunitat universitària en aquest àmbit, s'ha mesurat la petjada de carboni que emet la Universitat (els gasos d'efecte hivernacle) i s'ha treballat per implantar energies verdes, tant la fotovoltaica com la biomassa.

Tot això ha donat el seu resultat: la UVic-UCC és ara mateix la quarta universitat catalana més respectuosa amb el medi ambient, segons el rànquing mundial d'universitats sostenibles UI Greenmetric. I a escala internacional, ocupa la posició 191 de les 516 que inclou la classificació. Els passos es van fent de manera constant: aquest curs, s'ha posat en marxa una instal·lació nova de plaques fotovoltaïques a Can Baumann, seu de la Facultat de Medicina, amb la qual cosa ja són quatre les que hi ha en tots els campus. L'energia que ve de la xarxa és tota *verda*, de manera que s'avança cap a la sostenibilitat total. Però aquesta es guanya també en les accions quotidianes: un pla de gestió de residus, l'estalvi d'aigua, el canvi de la il·luminació a leds, la impressió centralitzada... o el jardí Miquel Martí i Pol, integrat des de fa anys al campus de Miramarges. La UVic-UCC des de principis de 2018 també disposa d'un cotxe elèctric per compartir entre els treballadors. Emmarcant l'acció local en el context general, aquests dies també es pot visitar, al vestíbul de Torre dels Frares, l'exposició "Afrontant reptes globals", una mostra sobre els objectius de desenvolupament sostenible a la UVic-UCC. Que passen també, i molt, per la seva recerca. La mostra forma part de la Plataforma Cultural de la Universitat d'Estiu.

HOMENETS

Miquel Tuneu

